

Wirth Imre

ITTJÁRT*

Ősz volt és kergetőztek a gördeszkák
a véget nem érő alkonyi lejtőn. Fent álltam,
hol a város zaja semmi,
s néztem, hogyan zúdul a porba a mozgás.

Mióta tart ez, hajtogatod, idegen szavak
verődnek, *nyögő lombok zöld közei* „*áttörve*”
fényben oldódó vonások lazulnak,
más alakzatba rendeződnek,
látod, *hogyan szökik be nesztelen,*
suhan át az arcodon.

Nevetett rám és kézen fogott, húzott
magával, akkor még nem tudtam
milyen délutánba, *sír és alkonyég*
között átpréselődve

Éppen csak hogy felkísértem, mint aki
túl van, rágyújtok, ha kiléptem a kapun,
jeleket adok, tüzet fog a története,
busz és elalvás között, késlekedőn.

Készülök, az első mozdulat a távozásra,
kosarat a zöldségekkel a konyhába,
délelőtt a piacon követem a kofák között,
nem is a beszélgetés a lényeg,
a közeledben akarok maradni a bódék
labirintusában, a lemondás ritmusára.

* *A versben idézve vagy átírva, vagy megidézőve Arany János, Ady Endre és Swinburne szelleme bolyong*

Fordulok, a lépcsőn már úgy jöttem fel,
könnyedén és reménytelenül, nem tudom,
nem nézek rá, de hozzám lép,
fordulok, amikor megcsókol.

Húzol be a szobába, a szemközti iroda
vakító ablakai, nem vagyok sehol,
felfoghatatlanul gyorsan vetkőzik,
szabadul a ruhától, kibújsz, minden szakad,
szétesik, fekszünk a szőnyegen.

Félsz, zavar valami, lassan öltözik, rám nevet,
öltözöm, a következő hónapok, az utcán
rágyújtok, hagyom a buszt,
csak én tudom, átsétálok a hídon,
belerág az idő.